

ג'ון איש התפוחים (ג'ון צ'פמן)

פנסילוניה (ארה"ב)

היה פעם איכר שעבד את כל חייו בשדות. כל שנה הוא חרש וזרע וקצר ולא היה איכר בסביבה שיבוליו היו טובים יותר. נאמר היה שמספיק שרק יגע בגרעין תירס כדי שהצמח יגדל יפה ויניב קלחים צהובים מלאים. מספיק היה שישים את ידו על קליפת העץ במטע כדי שהעץ יפרח יפה ובסתיו הענפים יתכופו מעומס הפרי. אך אחרי שנים על גבי שנים של עבודה האיכר הזדקן. שערותיו וזקנו נעשו לבנים כמו פרחי עצי הפרי וגבו התעקם מרוב העבודה הקשה. הוא יכול היה רק לשבת בשמש ולהביט על אחרים שחרשו וזרעו שם איפה שהוא רצה לחרוש ולזרוע. הוא הרגיש אומלל, כי רצה לעשות דבר מה לטובת האנשים, אך לא יכול היה כי היה עני. אך בוקר אחד הוא הוציא את מקלו מאחורי התנור ושם שק ריק על גבו העקום ויצא לעולם, כי בא לו רעיון טוב שגם איש זקן יכול לעשות. הוא עבר בשדות ובשבילים ודיבר אל עכברי השדה, או אל הצרצרים, או אל הסנאים שהכירו

אותו ולא פחדו כשעבר על ידם. ובכל בית כפרי הוא דפק בדלת וביקש מה תחשבו? רק תפוחי עץ אחדים! לאיכרים היו עצי תפוח רבים והם נתנו לו ברצון קצת מהפרי, וכך השק שלו התמלא תוך זמן קצר.

כך הוא המשיך, עזב מאחוריו את הבתים ונכנס ליערות. בלילות ישן על מצא של אזוב תחת הכוכבים, כשנביחות כלבי המדבר באוזניו, והינשופים מייללים מצמרות עצים. ובבוקר קם ויצא שוב לדרך.

כשהיה רעב אכל מהגרגירים שצמחו ביער אך לא נגע בתפוחי העץ שלו, לא, בוודאי שלא! לפעמים הוא פגש באינדיאני והלך יחד איתו כברת דרך; ובסוף הגיע האיש הזקן למקום בו היו שדות רחבי ידיים אך איש לא עיבד אותם כי לא היו חוות איכרים בסביבה.

אזי התיישב והוציא את האולר שלו מכיסו והתחיל לחתוך בקפדנות את החרצנים מהתפוחים שבשק. עם מקלו הוא קדח חורים באדמה ובכל חור שם את החרצנים, כדי שישנו שם בגשם ובשמש. וכשהשק שלו התרוקן, הוא הלך העירה וביקש עוד תפוחים.

האיכרים התחילו להכיר אותו וקראו לו ג'ון איש-התפוחים. הם נתנו לו את התפוחים הטובים

ביותר שלהם לזריעה יונתן ומוזהב, וסטר-קינג ואחרים. הם שמרו לו גזם מעצי השזיפים והאפרסקים שלהם וכשבא לנוח בביתם, נתנו לו את המקום הקרוב ביותר לאש.

הוא סיפר לילדים סיפורים נהדרים על מה שראה בדרכים. על אינדיאנים עם הנוצות על הראש והשמיכות הצבעוניות, על זאבים שיצאו בלילה מבין העצים והביטו עליו בעיניים יוקדות, על הצבי שעבר בדיוק לפניו בשביל ועל הארנבות הביישניות.

ואנשים לא רצו שילך מהם, אבל הוא לא נשאר אף פעם. עם השק שלו על כתף ועם הגזם תחת הזרוע, עם המקל הנאמן שלו הוא מיהר לטעת מטעים צעירים ליד כל נהר ועל כל מרעה מבודד. ובקרוב התעוררו חרצני התפוח, שישנו כשג'ון איש-תפוחים שם אותם באדמה, והתחילו ללבלב והפכו לעצים. הם גדלו עוד ועוד עד שבסיוע הרוח והשמש כיסו את כל המקומות הריקים בסביבה תחילה בפריחה ואחר כך בפרי בשל.

וכשג'ון איש-התפוחים הלך לעולמו איש לא שכח אותו. והילדים שהכירו אותו וגדלו בינתיים ונעשו בעצמם לסבים אמרו זה לזה "את המטע הזה נטע ג'ון איש-התפוחים."